

CONSTRÂNGERILE PATIMII

Pop Claudia Maria

POP CLAUDIA MARIA

Copyright © 2017

Constrângerile patimii / Pop Claudia Maria

Tehnoredactare: Drăgan Emanuel-Vasile

ISBN

Reproducerea în orice formă, în totalitate sau a unei părți din volumul de față se va face doar cu acordul prealabil în scris al autorului. Pentru relații suplimentare privind procurarea sau distribuirea ediției prezente, puteți folosi mijloacele de contact oferite mai jos:

POP CLAUDIA MARIA

Telefon: 0744 380 102

Legată și copertată la:

Tipografia S.C. Regsan S.R.L.

Str. Spitalului, Nr.6

Loc. Reghin, Jud. Mureș, Cod 545300

Telefon: 0265 513 653

Email: office@regsan.ro

Cuvânt înainte

Toți suntem la fel, toți ne-am născut la fel, am fost puri și neîmpovărați cu anumite religii sau alegeri politice, toate acestea fiindu-ne impuse, neavând curajul sau știința să redevenim ce am fost.

Cu toții ne purtăm de parcă am trăi mii și mii de vieți, ne lăsăm dorințele spirituale la o parte pentru așa-zise nevoi secundare care doar ne dau o fericire falsă, impusă, asumată prin neștiință și ascultare. De ce? Pentru că ai învățat că așa trebuie, așa e bine. Te-ai lăsat sclav omenirii neomenești. I-ai ascultat pe cei care îți mană dorințele către "fericirea" lor. Distrugi, lupți totul pentru ei, nu pentru tine, totul pentru imaginație și creativitate, totul pentru beneficii secundare. Devii controlat, pentru că ai învățat că trebuie să fii controlat, devii un robot, o mașinărie, îți înlături simțirea în favoarea așa-ziselor beneficii.

Necesitațiile îți erau protejate de natura, pe care acum o falsifici, încerci să o faci mai bună distrugând-o, rămânând cu nimic.

Trăiește și fii pur, găsește inocența în tine și fă ca viața pe care o ai să se rezume la ce e cu adevărat important pentru tine, pentru ființa ta, pentru iubirea ta. Din iubirea ta se naște iubirea tuturor. Lumea va deveni un loc mai bun când vei începe să trăiești. De-abia atunci o să îi vezi adevărata frumusețe. Tot ce contează e să fii ceea ce simți tu că ești.

Mă trădezi spre spații inumane
Către universuri contemplatoare,
Către locuri cu-o speranță ce nu moare,
Către o lume a noastră, cu dar de alinare,
O ieșire din cotidianul fără de scăpare,
O prelegere a unor suflete umane,
Ce privesc viața în maniere conservatoare,
Dar își îngăduie venirea mângâietoare.
Se ascund de "perfect" în cuprinse simbiotice
Stăpândind în a lor dublete dispotice.

28.03.2017

Prolificitatea ideilor tale,
Îți îndeamnă sufletul spre binecuvântare.
Visele sunt supuse realității,
Liniștea îți este supusă eternității.
Lasă valul să plutească,
Cerul să te privească
Și dorințele să te înlesnească
Doar tu și a ta menire,
Pe veci a voastră simțire,
Pururi a voastră întrunire.

Apăsătoare fie ființa ce alenă
Cu-o stingherită născocire,
Cumplitei lumi mă-nchina
Ce mă mână spre o matrachină,
Distală muchia vislului suspină
Căutând un loc în veșnicia,
Chinuitoarei contemplări de gânduri.

4.10.2016

Pierzania de la capătul firului
Avântă spre un nou început,
Regăsindu-și cărarea spre dorința din trecut.
Își păstrează suferința și dorința de-a trăi,
Își dezmiardă miluința și minunea de-a zâmbi.
Frumusețea din apus o privește cu mult dor,
Pierzaniei din rasărit
Îi închină mai mult spor.

10.10.2016

Nu-mi spune că există realitate
Când visele te scot din loialitate.
Nu mă lăsa sa neg frumusețea
Când scoți în evidență dezgustarea.
Nu mă lăsa să plec, să mă înghită,
Nu mă lăsa să fiu țintă nepotrivită.
Doar pășește în lumea tăcerii
Și strigă cu glasul uitării,
Doar deschide-mi porțile eternității
Și privește-mă cu acele diamante
Cu acele excrescente, nemetale
Din interior se nasc și pleacă
Și ies ușor fără să se-ntoarcă.

30.09.2016

Pustie umbră-n întuneric
Plecă-ți capul și te-nchină
Spre acea obscuritate meschină
Marginită-n infinituri
Și tăiată în nimicuri.
Doar tu ființă făr' de suflet
Spargi al tău morman de vise
Copleșit de mici abise
Îmbinat în fantazisme.

11.10.2016

Mici obsesii ne-nsemnate
Te adună prin văi reci
Te înjunghie pe la spate
Provocând doar fiori reci.
Ea te cheamă în zadar
Tu ascuți cu mult har
Și-o urmezi în a ei pribeag
Spre câmpia de la capăt de rai.
Munți înalți de ceață plini
Stau speriați privind cu chin
Râuri șuierând suspin
Te provoacă-a pribegi.
Pribegind în eterna zare
Exilată de a sa stare.

3.10.2016

Oh, tu ființă fără grai,
Urlă tot ce te doboară,
Și-ți ciobește puritatea,
Purului măriei tale,
Inocența, ți-o distruge
Și te-ndeamnă la război
În bastioane stai alene
Și reflecti la zile noi.
Îngerul ți-l chinue,
Dar nu bagi de seamă acum,
Că a ta agonie
Te apucă pe-un nou drum.

11.10.2016

Fochiul zmeu
Te-nvăluie,
În lumea lui te năruie
Te caută și străduie
În întins să te vrăbuie.
Teatralele dorințe
Le mistifică șiret
Ți le strigă lin în minte
Te concede în mister.

12.10.2016

Ne-nsemnata lumina
Te trimite înapoi
Te caută și te privește
Cum ramâi blocat în nori.
Încuiat în zori de noapte
Și uitată a ta menire
Micul ins privit departe
Își caută a sa simțire...

13.10.2016

Necredința fiului
Te induce spre păcat,
Delator de suflete
Îți răpunge viul glas
Îți dezertă a ta trăire
Fiind sacat de mintea ta,
Anormala inocență
Îți seacă și ființa ta.

13.10.2016

Retoritatea misterului
Îți avântă sufletul spre nepătruns,
Îl gonește spre necuprins,
Căutat fiind și negăsit.
Concepând acea invenție
Ca fiind de nedescris.
Mic miracol se percepe
În acea confuzie cruntă
Asaltată de opinie
Și sculptată-n nerozie.

14.10.2016

Îndurerat și chinuit
De propria-mi ființă măgulit
Spre extremă nontrims
Și rămas piredut în cel abis
Cu văpaie de cristal
Ce îți bântuie acel geam,
Te îndrumă spre păcat,
Spre a mea menire dură
Placată de o pătură de ură
Îngropată de iubire
Simțită cu a ta asprime
Încruciașată viață mi-o întorci
Mi-o deznozi în libov,
În mici celule prețioase
Transmise cu vise păcătoase
Suprimate de simțire
Îmbinate cu a tale prime,
Prime vise ucigașe
Spre un infinit aproape.

14.10.2016

Doar porțițe de scăpare
Spre o lume fără chemare
Fără vise, fără noapte
Fără a lor cântec aproape.
Unde e a mea simțire?
Unde e a mea iubire?
Unde pot adăposti,
Suflet mic cu nerozii?
De ce stai și tot privești?
De nu poți să trăiești?
Doar încearcă suflet mic,
În a ta iubire zic.

15.10.2016

Buncăre de ploaie pline
Picuri îndrugați de spirite
Îți alungă din iubire,
Matinalul să-l absoarbă
Să îl mute spre a noastră oarbă
Dorință neîmplinită
Senzitivă-năruință.
Surpate vine ce s-aruncă
Spre suflete reci de nălucă.
Mică floare tu te-nchini
Unicului gând suspini.
Tu renaști în surditate
În tăcere cu mici fapte
Schimbi a noastră nedreptate
În a ta curiozitate.
În a ta sublimă ființă
Îngânată de miluință.
Vise calde-n așteptare
Tu le-arunci fără scăpare.

16.10.2016

Eterna clipă de visare
Deschide poarta cu apăsare
Intrând sfiit
Și parc-împins
Își înghite clipele de neatins
Și rodul sfânt ascunde-ndat
Mica sa patimă de-ndurat,
Cuprins parc' de-un fior necurat.
Timpul înapoi l-ar da
Spre gândul său a se-ndrepta
Dar pășii în lumea de neîndurat
Și iadu-n ochi i s-a arătat.

16.10.2016

Decenii împrăștiate
Ascunse-n locuri încuiate
Pătrunse în momente neașteptate
Ce rodesc gânduri fermecate.
Mici ferestre încuiate,
Greu atinse-ndurerate
Controlează sentimente
Gânduri, vise, elemente.
Hai tu ființă și trăiește,
Lasă vechiul, se-nevechește
Dăinuiește în poveste.

18.10.2016

Și dacă e o lume în care
Ești trimis să faci schimbare?
De ce stai și nu trăiești
Viata să ți-o împărtășești
Micilor urmași vrăjmași
Ai aceleași lupte ucigași
Fiind victimizați,
Fără vină, fără un lăcaș
Toți victime în același cerc pățimaș.
Toți privim și toți cădem
Câte-un pic tot deraiem
Încercând să stăm pe fronturi
Educați încă din pruncie
Să suportăm o nebunie.

18.10.2016

Ferice fii tu ființă inumană,
Lumina supunerii te inconjoară.
Mă freamăți și mă-mpingi încet
Într-o lume fără scăpare,
Fară cale de înseninare.
Ce faci cu sufletul și eternul meu,
Infinitul existenței mele
Îți adu-meca sufletul și trupul
Te înghiontește cu simțire,
Cu putere de scăpare și iertare,
Inumană ființă ferice
Veci pururi mântuită fie
A noastră infinită simțire.

07.11.2016

Simplul vis etern simțit
Ți-l transmit în cosmic mit.
Mică ființă fermecată
De văpai cutreierată
Îmbinată de abise,
De a mea simțire-aprinse,
Răsuflate cu iubire
Cu a ta perfectă fire,
Combinată infinit
De cuprinsul mărginit.
Privitoare spre suprem
Adorată de infern
De a tale șoapte fine,
De a tale buze pline,
De al tau abis divin
Implicată în acel vis
Existenței real supus
Rămas în al ei compus.

03.11.2016

Spații goale neînsemnate
Te inudc spre căutare,
Scotocind și umbrele
Spre a nimeri cărările.
Tu, supremă împlinire
Deschide poarta spre fericire,
Luminează tot ce-i negru
Și arată-mi al meu sfetnic,
Al meu răsărit de soare
Într-un spațiu de-ntristare,
Într-o lume perforată
De o complexitate deșartă.

17.10.2016

Mici fragmente îndrugate
Îți distrug a ta chemare
Spre a micilor escade
Senzitive pân' la moarte.
Mă alunecă spre rai,
Ingropată de-al tău grai
Îmi încercă neptuțița
Sfâșiată de-al tău trai.
Tu mai chemă-mă odată
Să mă cauți doritor
Să iubești a ta menire
Al tău suflet, mic odor.

14.10.2016

Dragă piatră blestemată,
În abisul lumii pieri
A ta simplă mângâiere
Îmbinată de mișcare
Sufletească și lumească
Cosmică a sa menire,
Combinată cu iubire,
Subterană și umană
Îndrăgită către tine
Ființă calma, malițioasă,
Cumpătată în simțire,
Răsfirată în cumplite
Umbre reci firave
Clipe.

3.11.2016

Senina noapte-nvăluie
A noastre năruite clipe
De simțire aurite.
Dar al nostru început privește,
Către o lume de poveste,
Doamne, cântă a noastră baladă
Și învăluie-ți mintea într-o lume inunamană,
De iubire ascuns pribeagă.

20.11.2016

Mici recenzii despre viață
Îți schimbă privirea în gheață,
Te sufocă
Și te-nchină
Spre a lor cale divină.
Unic drum ți-e arătat,
Potecuța ai săltat,
Doar privește spre cuprins
Și vei observa cum din adins
Căile sunt diferite
Și te poartă spre văi sublime.

18.10.2016

Doamne, ce locuri blestemate,
E un atlas de vise deșarte,
De roduri ofilite sau neplantate,
Cu o șansă infinită de scăpare.
O șansă luată fără știință,
Fără putere de credință
O șansă pe care o aveai,
Al cărui rod îi infecta.
Hai tu, ființă neștiutoare
Și încearcă ultima ta scăpare,
Către lume, către viață
Către o realitate cu speranță.

18.10.2016

Pretind spre visare
Dar mă ciocnesc cu a mea stare
Ce îmi taie din răsufare
Și din a mea încântare.
Ea sugrumă tot ce simte,
Tot ce dă spre înainte,
Ea te cheamă spre uitare,
Spre a sa nemărginită mare.
Dar tu ființă senzitivă,
Haide treci și strigă tare
Că a tale sentimente
Sunt a mea bincuvântare.
Doar zâmbește și fi tandru,
Că o lume fără tine,
E o viață fără soare.

16.10.2016

În al meu surplus de ape
Mă înec în mii de șoapte,
Căutând un drum spre rai
Flăcărat de-al tău grai.
Caut drumul cel mai scurt,
Compromis de-al meu trecut,
Luminat de glas de văi,
De luceferi și văpăi,
De stele și lune,
De soare și veacuri bune.

06.10.2016

Mișună câmpii de paie
În viziunea boltei dragi,
Cântau mici viețuitoare
Pe stejarii prea înalți.
Se aud corăbii, sună,
În cascada dinspre colț,
Viața'ncepe să răsunе
Să traiască glonț cu glonț.

06.10.2016

Picuri mici de spumă
Cad alene ca o dumă.
Pe trotuarul limpezit
De cărări fără sfașit.
Fug în pas grăbit spre trapă,
Se gândesc că o să cadă
Dar nu cad și fug pribeag
Spre o margine din iad.

06.10.2016

Felinele gândului
Îmi contemplă existența
Rodul mărunțului
Îmi aleg perseverența
Promțitudinea cuvântului
Îmi servesc coincidența.

04.10.2016

În lung privesc,
Întortochiat mă simt.
E verde sau mov,
Puțin aburiu,
Aburiu în aur,
Dar poate-n argint,
Un lac de sticlă
Să construim.
Să plutim,
Din el să rasărim,
Să privim spre lună,
Apoi spre apus,
În etern să mă simt,
Un intrus distrus.

30.09.2016

O lume fără nimic
Fără speranță, îndurerată,
În asonanță cu o clipa mlădioasă,
Șubrede, deșarte fețe și chipuri
Muze uitate în vitrine de timpuri.
Care e sensul?
Care e rostul?
Unde-i intensul?
Doar tu ești prostul,
Descoperită simțire în veci e apusă.
A ta mântuire,
E spre etern supusă.
Îți spun eu copile,
Nu-și are rostul
Doar fă ca simțitul,
Să treacă anostul.

20.11.2016

Valea morții luminată
De cărarea purității
Bălsămată-nfragmentată-nspirituale,
închinată mici cărări
Pierdute abis în veșnicie
Încărcată cu neființă
Vieții existenței pur
Deșertate gânduri vide.

07.11.2016

Călăuză spre intern în acel curpins etern
În acea viață și soartă,
În acea lume curpinsă și moartă
Și moartă și moartă și fără pă sare
Și fără grai și fără pic de așteptare
Și moare și moare și se destramă
Și viața nu e viață și e doar
nepăsare
Și nimic nu ajută și totul se-ndrugă
Prin colțuri ascunse chipuri pătrunse,
Pătrunse de viață,
Pătrunse simțite,
Înduioșată soartă
Ce le poți zice
Unde ți-e scuza
Îți ucizi muza
Îți cauți cumplitul
În al tău adevăr.

05.12.2016

Coronate chipuri fine,
Muze tandre de iubire,
Mici scânteii cu nori de piatră,
Îți aștern în vis și viață,
Dar tu ființa emerită
Micul tău abis mă-nchină
Mă susține cu păsare
Și cu vie fără vie
Existenței mult apasă
Sufletul închis-n soartă
Și blocat și strigat
Și ușor alintat
Și tu falnică visare
Spre dorință mă duci oare?
Spre cumplitul meu etern,
Miracol adus de duhul meu.

05.12.2016

Cui te-nchini Mărite Zeu?
Ești Tu sclav către odrasle?
Cum Te fură a ta gloată,
De suflete fără speranță?
Interes bătut în cuie
În a lor minte-ncuiată.
Ție, preamărite Duh,
Îți mint a lor credință
Și se-nchină în obscur
În a lor ferită ființă.
Nu vor dragoste ferice,
Ei vor reguli fără noimă
Vor ca viața să se ducă
Într-un sens ce îl deșjucă.
E dorința lor Mărite,
Vina Ție Ți-o zvârlesc
Că ești Tu fără de ființă
În al lor grai omenesc.

09.01.2017

Crezi tu oare că și stelele își aruncă dorințele în mare?
Sunt simțite și pătrunse strălucind de vorbe spuse.
Licărind a bucurie sperând spre o mare iubire.
Interpretând scenete seci, apuse încă din vremurile reci,
Vremuri pașnice asuprite de inimi greu golite
Interzisă era luna ce unește duhul în una
Zile grele dar uitate, fie ele blestemate
Vița fie dărâmată, alungată și pe veci condamnată
Distrugătoare, de belele aducătoare,
A tot manipuloare, a creierelor configuratoare,
A sufletelor luptătoare,
Unde ai ajuns umane, să lepezi divina stare?
Să te lupți cu a ta pace pentru mijloace stângace
Nu lăsa infirmitatea să îți ia ție dreptatea
Doar îngăduie-ti menirea și însuflețește-ți venirea.

10.02.2017

Ușa iadului se deschidea în privirea lui,
Mijire de speranță îți aducea prin glasul lui,
Brațele sale înfricoșate de durere
Te cuprindeau prin suflet, amarul să îl pierde,
Vise, fantasme, fapte prelegiuite-n noapte,
Ființe cu mult adevărate,
Priviri încețoșate, gânduri admirate,
Îmbinare în uitare spre o lume fără scăpare,
Inimi sistate de vorbe îndrugate,
Două adevărate păcate într-un infinit ce moare prin
fanatizare.
Fărămă de răbdare în acea anostă catehizare,
Ființe răsărite solitare, ajungând totaliatate
Unite prin grai de puritate.

08.01.2017

Dacă luminile cerului ar străluci,
Limpezimea viselor mi s-ar nimici
Iar gândurile, stelele
Ți-ar lumina calea spre infern,
Spre utopia unei imaginații complexe.
Podoabele din miezul întunericului
Se prezintă în șirul complexităților,
Prolixităților și interferențelor
Biografiei existenței lor,
Scăpate de pățimașul dușman
Al insului etern.

3.10.2016

Tonuri subtile fermecate de mici abise-ntunecate
Ne privesc pe noi dragi prunci, puri, în a noastră eternitate de
vise spulberate,
Inocența ce se scrie pe chipuri înecate în iubire,
Înecate în speranță, în tremur, într-un alai de viață.
Complexități adunate în trupuri și clipe deșarte, îmbinate cu
fericiri privite din ghenee fără ieșiri,
Murmur apare și viața lui cade,
Destramată și uitată și mâncată, aruncată și iubirea ce răsare
pe un grai de suflet apare și te prinde, te agață, te alină, te
rasfață, te iubește, te călește, îți șoptește, te-ndrăgește.

10.02.2017

Anecdote scrise-n clipe
Îți prezintă mici abise,
Valuri încrucișate
Te poftesc în vise deșarte.
Te pătrund foarte profund,
Te îngheață, te dezgheață
Te aprind și te scot la suprafață.
Îți prezintă realitatea,
Tu îți vezi și simplitatea,
Mic pion în vasta lume,
Ordonată în mici bule,
Denaturată realitate,
Te înfundă în păcate.

18.10.2016

Îți simt chemarea interioară,
Mă cuprinde mă-nfioară
Te doresc vreau să te am
Să te iubesc în micul rai.
Mica pajiște-nsemnată
De a ta privire vederoasă
Și a tale mici surplusuri
Ce m-abat din feluri gânduri.
Marghioală fața ta
Injustiția să ți-o ia
Îți clădești a tale țeluri
Și credințe spre păcat.

14.10.2016

Văpăi din cer cad pe pământ,
Le privesc, un gând le spun
Liniștite-n a lor veșnicie,
Mă cuprind de fantezie
De dorința nemuririi
Într-o lume a îngrădirii.

20.10.2016

Tu, tu ființă făr' de viață,
De ce stai și veghi aievea
Cercetând al meu întins
Și-al meu ultim grai aprins?

Tu, tu ființă făr' de suflet,
De ce nu privești spre mine,
De ce nu încerci o dată,
Să îți schimbi complet menirea?

Tu, tu ființă făr' de minte,
De ce te strofoci atâta?
De ce nu încerci o dată,
Să îți pleci în jos privirea?

06.10.2016

Mi-amintesc clipe de dor,
Clipe tandre fără spor,
Mângâieri și dulci apusuri,
Șoptite cu mici surplusuri.
Te aud parcă vioi,
Cum mă strigi între pereții cei goi,
Eu te chem, nu mă auzi
Fiind inert în al tău redut.

06.10.2016

Obrajii tăi iau foc mereu,
Iar ochii tăi se scurg din greu.
Lumina ce te întristează,
Pe-o stea cu greu ea te veghează.
Te roagă în suflet să o porți
Și cu blândețe să-i transporti,
Cristalinul râurilor,
Însetarea valurilor,
Tremurul emoțiilor.
Și-ndelug ea tot privește
Ea te strigă, te ochește,
Ea te uită, dar nu pleacă,
Te iubește și-o să tacă.

03.10.2016

Și dacă visele s-ar ruina,
Și ar intra într-un pustiu de neplăcere,
Ai privi spre lună sau infern?
Ai avea o revelație în cumplitul etern?
Și ce părere ai de viață, de soartă, de primejdie?
Și ce spui de o reverie, într-un pustiu fără ființă și sperie,
Și sperie a lor nepăsare de trai
Într-o situație fără viu grai.
Într-o visare fără gram de îmbinare,
Într-o lume fără pătrunse nepătrunsuri.

05.12.2016

Și câte nopți am îndurat, pe tine drag amar,
Și câte zile am urlat spre veșnicie, fiu de rob,
Și câte dăți eu am jurat, calea să-ți omor,
Dar totuși steaua s-a aprins în tine drag odor.
Și câte promisiuni deșarte am încălcat pe drept
Și câte spuse fără sens...
De ură și mahnire te-n vinovățesc abise,
Dar ființa întru tot se scaldă-n promise,
Promise daruri vagi
Născute-n stăpânire dură,
Dar totuși mult prea pură.

02.02.2017

Edenul visului mi-l porți...
Miracol, spune-mi că-mi suporti,
A mele gânduri reci și sure,
A mele fantezii nocturne,
A mele senzitive clipe,
Îmbinate-n paradise,
Oferite surde, mute,
Cu tristețea-mbinată
De o satisfacție clară.
Chemat fii-n euforie
Cântă-mi tot ce te doboară
Lasă-mi trupul să te-așterne,
În a ta visare goală,
Lasă-mi ființa să-ți arate,
Că iubirea-i doar a ta,
Lasă-mi dragostea departe,
Lasă-mi viața cu a ta.

14.10.2016

Și totul pare a fi pierdut,
Și drumul pare ne-nceput,
Și calea pare-a fi ocolitoare
Către câștigul tău cel mare.
Și parcă așa s-a pulberat,
Și parcă așa s-a terminat,
Dar vezi o clipă trecătoare,
Prin ochi trecuți în a doua zare.
Privește aici, nu te lăsa,
Drumul nu se va-ncheia
Iar sensul tău îl vei urma.

29.03.2017

Postfață

Măcar o dată, tu, ca o persoană care face parte din mulțime ai privit în jurul tău, viața, după un anumit ideal. Ai privit lucrurile dintr-o anumită perspectivă, doar fiindcă așa îți-a fost impus sau cel puțin așa ai crezut că trebuie făcut. Dar de ce ai crezut că așa trebuie făcut?

În momentul în care un copil este educat, acestuia îi sunt prezentate două grupe, mai exact **ce este bine** și **ce este greșit**. Esența este următoarea: când vine vorba de sentimente nimic nu e greșit, chiar dacă noi am fost educați să credem că așa e. În momentul în care, tu ești convins că într-un anumit spațiu/domeniu îți e mai bine, fă ceea ce simți și ceea ce crezi că te ajută. Dacă pe altcineva, face ceva fericit, nu e neapărat să te facă și pe tine. Tot ceea ce insist să faci e să ascuți de interiorul tău, încercând să nu îți îngheți sentimentele și stările, să trăiești fiecare moment la o intensitate maximă, fiindcă noi suntem aici să trăim, nu să îndeplinim idelaurile altora.

Fiecare persoană s-a simțit descurajată la un moment dat, pentru că nu era ca și cei din jurul ei. Cel mai probabil a încercat să se schimbe și să îi imite, iar această lucruri a făcut-o să creadă că ea nu are nici o abilitate, sau nu își poate îndeplini vreun țel. S-a lăsat descurajată, deoarece în societate, în momentul în care încerci să fii tu, ești privit diferit. Criteriul e următorul: “Fii tu însuși și vei fii pedepsit, vrei să fii cu adevărat fericit? Atunci fii tu însuși.” Ești diferit, la fel cum sunt toți. Oamenilor li s-a impus să fie la fel, pentru a fi mai ușor de controlat și pentru a-i face slabi. Fiind dați la o parte, ei sunt în căutarea unui sine identic cu

idealul impus. Aceasta distruge sentimente și personalități. Doar irosește energie, gânduri și timp. Dacă îți cunoști dorințele, visele, doar încearcă să le trăiești, experimentează cât mai multe lucruri noi și ai grijă să îți dezvoltți viața după bunul tău plac și după cursul sentimentelor tale.